τὴν κόρη της σὰν ἀραπίνα. Καλησπέρα μάννα. Καλῶς τὴν κόρη μου. Πῶς τὰ πέρασες δὰ μοναχη σήμερα ; Τί νὰ σοῦ πῶ, μάννα. Ὅσο ν' ἄψω τὴ φωτιὰ, νὰ πυρώση τὸ καζάνι, νὰ πλύνω τὰ μισὰ τὰ ροῦχα, βράδυασε. Δὲν πρόφταξα νὰ τὰ τελειώσω. Ἔννοια σου, κόρη μου. Ἐσυ νἄσαι καλά. Εἶταν ἥλιος αὐτοῦ πῶπλενες ; Ὄχι, μαννα, πολὺ ὄμορφα εἶταν κ' ἴσκιος μὰ ἐγὼ δὲν ἀγρολκήσα ὁμορφιά, γιατὶ εἶχα δουλειά. Δὲν ἦρθε κανένας νὰ σὲ βοηθήση; Καὶ ποιός ἤθελε νὰ μὲ βοηθήση, μαννα; Μιὰ παλιόγρια ἦρθε, κι αὐτὴ γιὰ νὰ μὲ μποδίζη εἶτανε, γιατὶ ἤθελε νὰ τὴν μπαλώσω, κ' ἐγὼ δὲν εἶχα καιρὸ, καὶ θύμωσε μαζί μου καὶ μοῦπε πὼς θὰ μοῦ παίξη ἕνα παιχνίδι νὰ τὸ θυμοῦμαι γιὰ πάντα.

Ἡ μάννα μὲ μιᾶς τὰ κατάλαβε, πὼς εἶταν ἡ μοῖρα της κι αὐτηνῆς, καὶ τὴν ἔκαμε τέτοια χάλια. Τίποτις ὅμως δὲν τῆς φανέρωνε· μόνε τὴ χάδεβε καὶ τὴ φιλοῦσε, καὶ τῆς ἔλεγε· Μαυριδερή μου κόρη καὶ νόστιμη. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ χαλάση τὴ νοστιμάδα σου. Κ' ἐκείνη δὲν εἶτανε γιὰ νὰ τὴ δῇ ἄνθρωπος τὴν ἀσκημιὰ ποὺ εἶχε. Τρώγουνταν πιὰ μέσα της κ' ἔλεγε, γιατὶ ἡ μιὰ νὰ πάη καὶ νὰ γυρίση τόσο ὄμορφη, κ' ἡ ἄλλη νὰ πάη καὶ νὰ γυρίση τόσο ἄσκημη. Δὲ βαστοῦσε νὰ τὰ βλέπη πιὰ αὐτὰ, κι ἀποφάσισε νὰ διώξη τὴν προγονή. Τὴν παίρνει μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς λέει· Πήγαινε, καὶ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σ' ἔχω μαζί μου.

Βγαίνει ἡ κοπέλλα καὶ φεύγει. Πάει τὸ βράδυ ὁ πατέρας, ρωτᾶ ποῦ εἶναι. Νά, λέει ἡ μάννα. Δὲ σ' ἔλεγα ἐγὼ πὼς εἶναι παλιοκόριτσο ; Ἀγάπησε ἕναν, καὶ τὸν πῆρε κ' ἔφυγαν. Τὸ πίστεψε κι αὐτός. Παγαίνει ἡ κοπέλλα ἐκείνη, παγαίνει, σκοτεινιάζεται ἀπάνω στὰ βουνὰ. Ἐκεῖ βλέπει μακριὰ ἕνα φῶς Παγαίνει καταπάνω στὸ φῶς, βγαίνει σ' ἕναν πύργο μπροστὰ θεόρατο. Φώσια ἀπάνω καὶ κάτω ξέφεγγε ὁ κόσμος.

Μπαίνει μέσα, τί νὰ δῇ ! Ὀντάδες στρωμένοι μὲ καντιφέδες, κρεββάτια χρυσὰ, σαμιντάνια ἀσημένια, πράματα ποὺ δὲν τὰ εἶδε στὸν ὕπνο της. Ἂς καθήσω, λέει, νὰ δοῦμε ποιός εἶναι ὁ νοικοκύρης ἐδῶ μέσα. Κάθεται ἡ κοπέλλα, κάθεται, ψυχὴ πούπετα. Ἐκεῖ ποὺ καθότονε, κοιμήθηκε. Σὰν ζύπνησε πιὰ εἴτανε μέρα. Ξημέρωσε. Συλλογιέται αὐτὴ, συλλογιέται, τίνος μαθὲς εἶναι αὐτὰ τὰ καλά.

Σηκώνεται, ἀνοίγει τὶς πόρτες τῶν ὀνταδιῶνε, βρίσκει μέσα μαργαριτάρια, φλουριὰ, πράματα λογιῶ λογιῶν. Ἐκεῖ ἀκούει κ' ἔρχεται μιὰ βροντὴ ποὺ τράνταξε ὅλος ὁ πύργος. Βγαίνει σ' ἕνα παραθύρι, βλέπει κ' ἔρχεται ἕνα μαῦρο σύννεφο καταπάνω στὸν πύργο. Ὕστερα ἀνοίγει τὸ σύννεφο καὶ βγαίνει ἕνας δράκος ἀπὸ μέσα. Αὐτὴ φοβήθηκε καὶ δὲν εἶξερε τί νὰ κάμη. Μπρὸς νὰ πάη ἢ πίσω. Τουρτούριζε πιὰ ἀπὸ τὸ φόβο της. Ὕστερα ἄρχισε τὰ κλάματα καὶ τὰ μυρολόγια κ' ἔλεγε· Ἀχ μαννούδα μου, ποῦ εἶσαι, νὰ μὲ δῇς. Τὸ δικό σου τὸ κρῖμα ποὺ σὲ σκότωσα χωρὶς νὰ τὸ θέλω εἶναι, κ' ἦρθα σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Τί νὰ κάμω τώρα, καὶ ποῦ νὰ πάω νὰ κρυφτῶ. Καὶ δός του κ' ἔκλαιγε καὶ φώναζε. Τ' ἀκούγει αὐτὰ ὁ δράκος ἀπ' ἔξω, στέκεται καὶ διαλογίζεται, ἐπειτα σκύφτει κρυφὰ καὶ κοιτάζει. Καθὼς εἶδε ἐκείνη τὴν κοπέλλα ποὺ ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο, κι ἄκουσε ἐκεῖνα τὰ καταλόγια, ἄλλαξε γνώμη μὲ μιᾶς, ἐκεῖ ποὺ λογάριαζε νὰ μπῇ μέσα νὰ τὴν κομματιάση καὶ νὰ τὴ φάη. Γιατὶ τὸ παλάτι ἐκεῖνο τὸ εἶχε σὰν παγίδα. Τὄχτισε ἐκεῖ καὶ τὸ στόλισε, ὅποιος περνᾶ τάχα νὰ λέη, τί εἶναι τοῦτες οἱ ὁμορφιές, ἂς ἔμπω μέσα νὰ σεργιανίσω, καὶ τότες νὰ πηγαίνη ἐκεῖνος νὰ τὸν τρώη. Αὐτὴ τὴν κοπέλλα ὅμως δὲν ἀποκότησε νὰ τὴ φάη, παρὰ ἐκεῖ ποὺ εἴτανε δράκος, γέννησε ἕνα παληκάρι θεόμορφο, καὶ μπῆκε μέσα καὶ πῆγε μπροστά της, καὶ τὴ ρωτοῦσε ποιὰ εἶναι καὶ ποῦ βρέθηκε ἐκεῖ. Εἶπε δὰ αὐτὴ τὴν ἱστορία της, μὰ ἡ καρδιά της ἔκανε τὰκ τὰκ ἀπὸ τὸ φόβο της, —νὰ δοῦμε ποιός ἄλλος θὰ μπῇ μέσα !

Μὴ φοβᾶσαι, τῆς λέει, αὐτός. Ἐγὼ εἶμαι ποὺ τὸ ὁρίζω αὐτὸ τὸ παλάτι. Κάθησε, γιατὶ κ' ἐγὼ εἶμαι μονάχος, νὰ ζοῦμε ἐδῶ μαζί. Τὸ δέχεσαι ; Στὴν ἀρχὴ αὐτὴ φοβήθηκε νὰ πῇ τὸ ναί. Κατόπι, σὰν εἶδε τὸν τρόπο τοῦ παληκαριοῦ πὼς εἶταν ἥμερος καὶ δὲν εἶχε κακὸ σκοπὸ, τὸ δέχτηκε, καὶ στεφανωθῆκαν καὶ ζούσανε μιὰ μορφιὰ καὶ μιὰ χαρὰ οἱ δυὸ σὰ βασιλιάδες. Ἀκούστηκε τὸ πρᾶμα, τὄμαθε ἡ μητριά της ποὺ τὴν εἶχε πὼς χάθηκε πιὰ, πῆγε νὰ σκάση ἀπὸ τὴ ζούλια της, γιατὶ νὰ καλοπέση ἡ προγονή, παίρνει μιὰ ἁρμαθιὰ δαχτυλίδια, τὰ φαρμακώνει, ὕστερα πηγαίνει κάτω ἀπὸ τὰ παναθύρια της, καὶ φωνάζει· Δαχτυλίδια καλά ! Λᾶτε νὰ ψουνίστε. Φοροῦσε καὶ παλιόρρουχα κ' εἴτανε σὰν ἀτσιγκάνα. Τ' ἀκούει ἡ προγονή της, στέρνει μιὰ δοῦλα καὶ τῆς ἀγοράζη ἕνα. Τὸ βάζει στὸ χέρι της, περνᾷ λίγη ὥρα, λιγοθυμάει αὐτή. Τρέχουν οἱ δοῦλες, πολεμοῦν, τίποτα ! Ἔρχεται ὁ ἄντρας της, ρωτάει τί ἔχει, τοῦ λέγουν πῶς ἀπὸ τὴν ὥρα πῶβαλε τὸ δαχτυλίδι τάπαθε αὐτά.

Μὲ μιᾶς αὐτὸς τὰ κατάλαβε, γιατὶ εἴταν καρδιογνώστης κι ἀρχινᾶ τὰ γιατρικὰ καὶ τὴ φέρνει στὸ νοῦ της. Περνᾶ καιρὸς, μαθαίνει ἡ μητριὰ πὼς ζῇ ἡ βασίλισσα ἂς τὴν ποῦμε πιά.

Κι ἀπορεῖ καὶ λέει πῶς ἔγινε καὶ ζῇ ἀκόμα, Σηκώνεται πάλι μιὰ μέρα καὶ παίρνει μιὰ ἁρμαθιὰ βραχιόλια καὶ τὰ φαρμακώνει πιὸ πολύ, καὶ τὰ παίρνει καὶ πηγαίνει. Φωνάζει πάλε· Βραχιόλια καλὰ, βγᾶτε νὰ πάρτε. Τ' ἀκούει ἡ βασίλισσα, στέρνει πάλε τὶς δοῦλες της κι ἀγοράζουν ἕνα βραχιόλι. Καθὼς τὄβαλε λιγοθύμισε πάλε κ' ἔπεσε σὰν πεθαμμένη. Τρέχουν αὐτὲς, φωνάζουνε, στέρνουνε, φέρνουν τ' ἀφεντικό τους, καὶ τὰ λένε καταπῶς εἴταν Αὐτὸς τὰ κατάλαβε πάλε καὶ τῆς παράγγειλε αὐτὴ τὴ φορὰ σὰ συνέφερε κ' ὕστερα, ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ψουνίση τίποτις ἀπὸ τὸ δρόμο. Ρωτοῦν ἀπὸ δῶ, ξετάζουν ἀπὸ κεῖ, ἔμαθαν ποιὰ εἴταν αὐτὴ ποὺ ζητοῦσε νὰ φαρμακώση τὴ βασίλισσα. Ἀγαλιὰ ἀγάλια πέρασαν καὶ στοῦ πατέρα τ' αὐτὶ τῆς γυναίκας του τὰ καμώματα, σηκώνεται μιὰ μέρα καὶ πάει στὸ παλάτι. Καθὼς εἶδε τὴν κόρη του, τὴ γνώρισε καὶ τὴν ἀγκάλιασε, κ' ἔκλαιγαν κι οἱ δυό τους. Ἀχ, πατέρα, ἔλεγε ἡ κόρη, τί σᾶς ἔκαμα καὶ μὲ διώξατε ; Ἐσεῖς γιὰ κακὸ μοῦ τὸ κάματε, ἀμ' ἐμένα μοῦ βγῆκε σὲ καλό. Δὲς πόῦ ἦρθα, καὶ τί ἔγινα. Ἀχ, κόρη μου. ἔλεγε ἐκεῖνος. Κρυφὰ ἀπὸ μένα ἡ μητριά σου τἄκανε αὐτά, καὶ σὲ μένα ἔλεγε ἄλλα. Ξηγηθῆκαν πιὰ πατέρας κόρη καὶ γαμπρὸς, συφωνοῦνε, πᾶν κ' οἱ τρεῖς σπίτι τῆς δασκάλισσας, τὴν παίρνουν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴ διώχτουνε γιὰ νὰ μὴν τη σκοτώσουν πιά. Ὕστερα παίρνουν τὴν κόρη της καὶ πηγαίνουν ὅλοι στὸ παλάτι, καὶ ζοῦν καὶ βασιλεύουν, κ' ἐκείνη γυρίζει ἀκόμα μέσα στοὺς δρόμους καὶ ζητᾷ τὴν κόρη της ποὺ τὴν ἔχουνε στὸ παλάτι καὶ συγυρίζει ὀντάδες καὶ κρεββάτια.

Μόλιβος 20—11—06

ΕΥΡΥΔΙΚΗ Ι. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὰ γραφεῖα τοῦ Νουμᾶ πουλιοῦνται τὰ ἔργα τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ «Ἴαμβοι καὶ Ἀνάπαιστοι, Τρισεύγενη, Γράμματα, καὶ Ἀσάλευτη Ζωή» τέσσερα βιβλία δηλ. 6 δραχμὲς, ἀντὶ 12 ποὺ πουλιοῦνται στὰ βιβλιοπωλεῖα.

— Ὅσοι μᾶς τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ, πρέπει νὰ στείλουν κ' ἕνα φράγκο ἀκόμα γιὰ ταχυδρομικά.

— Στὰ γραφεῖα μας πουλιέται καὶ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Ἠλία Σταύρου «Θρησκεία καὶ Πατρίδα» μιὰ δραχμή.

— Ὁ φίλος κ. Ζ. Φυτίλης μὲ τὸν καινούριο χρόνο καὶ καινούριο δρᾶμα μᾶς ἔστειλε ἀπὸ τὴν Πόλη.

— Εἶναι τὸ τέταρτο δρᾶμα ποὺ τυπώνει καὶ λεγεται «Χτισμένο στὸν ἄμμο» Στὶς τέσσερεις πράξεις του ξεδιπλώνεται μὲ τέχνη ἕνα σπουδαῖο κοινωνικὸ ζήτημα.

— Ὁ κ. Κ. Θεοτόκης εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς στείλει τελευταῖα τὸν «Κατακλυσμὸ» (ἀπὸ τὴ Μαχαβαράτα) καὶ τὰ «Ἐρωτικὰ τραγούδια τοῦ Ἄμαρου», μεταφρασμένα ἀπὸ τὰ Σανσκριτικά. Τὰ τραγούδια τοῦ Ἄμαρου θὰ τὰ τυπώσουμε στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς καὶ τὸν «Κατακλυσμὸ» ἀργότερα.

— Ὅ,τι ζητάει ὁ κ. Παλαμᾶς στὸ σημερνὸ ἄρθρο του, ἕναν πίνακα δηλ. γιὰ ὅλα τἄρθρα, ποιήματα, διηγήματα κλπ. ποὺ δημοσιευτήκανε στὰ τέσσερα περασμένα χρόνια τοῦ «Νουμᾶ», ἀποφάσισε νὰν τὸ κάνει ὁ πολύτιμος συνεργάτης μας Νίκος Βεης, ὁ ἀκούραστος, καὶ κατὰ τὸ Μάρτη μᾶς τάζει πὼς θὰν τὸν ἔχει ἕτοιμο τὸν πίνακα.

— Ὅταν ἑτοιμαστεῖ ὁ πίνακας, θὰ τυπωθεῖ χωριστὰ, σὰν ξώφυλλο, κ' ἔτσι θὰ μποροῦνε νὰν τονὲ δέσουνε μαζὶ μὲ τὸν τέταρτο χρόνο, ὅσοι κρατοῦνε σειρὰ τοῦ «Νουμᾶ».

— Πίνακες τέτιους θὰ δημοσιεύουμε ταχτικὰ δῶ κι ὁμπρὸς ὅταν τελιώνει ὁ κάθε χρόνος.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Π. Γν. Ἀλεξάντρεια. Λάβαμε ἀπὸ τὸν κ. Σ. Π. φρ. χ. 10, τὴ συντρομὴ τοῦ 1905 καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.— κ. Μ. Πουρ. στὸν Πειραιά· Λάβαμε τὴ συντρομὴ τοῦ 1907 καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.

θαμμένη. Μὰ λατρεία μπορεῖ νὰ ποῦμε καὶ κεῖνο ποὺ ἔννιωθε μέσα της γιὰ τὴν κυρία της ἡ Κατινούλα. Τὴ λάτρεβε κι ἀφοῦ πέθανε, ὅσο τὴ λάτρεβε ζωντανή. Τοὺς λόγους θὰ τοὺς μάθουμε κατόπι, ἄμα δηγηθοῦμε τὰ ἱστορικὰ τῆς Κατινούλας. Κ' ἡ Κατινούλα, ὅπως ὁ Ἀντρέας. φανταζότανε πὼς τὴν προστάτεβε πάντα Ἐκείνη· μὲ τὸν ἁπλοϊκό της τὸ νοῦ τὴν ἔβλεπε σὰν ἄγγελο ἀληθινὸ ποὺ κάποτε: τῆς γελοῦσε. Ἡ Μοιρίτα τὴν Κατινούλα ρωτοῦσε γιὰ τὴ μάννα. Ἡ Κατινούλα εἴτανε ἡ μόνη ποὺ εἶχε τὴν ἄδεια κι ἀπὸ τὸν κ. Ἀντρέα νὰ ξεσκονίζη, νὰ συγυρίζη τὰ γραφεῖα του καὶ τὸ ἐργαστήρι. Ἔπαιρνε τὰ πραματάκια τῆς Ὅλιας ἕνα ἕνα καὶ τὰ ξανάβαζε ἀπαράλλαχτα στὴν ἴδια θέση. Ἔτυχε μάλιστα μιὰ δυὸ φορὲς νἀνακατεοτῇ ὁ Ἀντρέας στὴ δουλειὰ, καὶ νὰ θελήση τάχα νὰ τὴ διορθώση γιὰ τὸ τάδε ἢ τὸ τάδε, που δὲν τὄβαζε ὅπου ἔπρεπε, ἢ καὶ νὰ τἀγγίζη μοναχός του στὸ συγύρισμα.

— Ὄχι, Κύριε ! τοῦ ἔλεγε. Δὲν πρέπει νὰ μπῇ ἐκεῖ. Ἀφτὸ εἶναι τῆς Κυρίας».

Καὶ τοῦ ἔκανε τὴν παρατήρηση μ' ἕνα παράξενο ὕφος, ξέθαρρο καὶ ταπεινὸ, σοβαρὸ κι ἀποφασισμένο, μ' ἕνα σέβας ψυχόβαθο, σὰν ἱερέας ποὺ σοῦ μιλεῖ γιὰ τἄχραντα μυστήρια. Τὸν τάραζε ὁ λόγος πολὺ τὸν Ἀντρέα, γιατὶ τὸ κατεχε ἡ Κατινούλα καὶ ποτέ της δὲν τὸ ξεχνοῦσε ποιό πρᾶμα *εἶναι* τῆς Κυρίας καὶ ποιό δὲν *εἶναι*. *Εἶναι τῆς Κυρίας*! ὁ ἐνεστώτας ποὺ συνηθίζε πάντα ἡ Κατινούλα σὲ τέτοια περίσταση, τὸ *εἶναι* ἀφτὸ τοῦ χτυποῦσε περίεργα στάρτι, τόσο ἔμοιαζε σὰ νὰ ζοῦσε ἀκόμα ἡ Κυρία. Μεγάλη ἀφοσίωση τῆς εἶχε τῆς Κατινούλας· εἴτανε κ' ἡσυχος, ἄμα ἡ Μοιρίτα βρισκότανε μαζί της, ἄμα τὶς ἄκουγε ἀπὸ τὸ ἐργαστήρι του καὶ τὶς δυὸ στὸν μπαξὲ ἢ στὴν ἀβλίτσα.

Ἡ Κατινούλα ἤξερε σωρὸ τραγούδια, τὰ γαλλικὰ ἐκεῖνα τὰ δημοτικὰ τὰ τραγουδάκια, ποὺ ὡς τόσο δὲν ξεδιακρίνεις ποιὰ Μοῦσα τὰ γέννησε, ἡ ἄδολη Μοῦσα τοῦ λαοῦ ἢ κανενὸς μισογραμματισμένου, κάτι νόστιμα χαριτωμένα ξυπνοῦτσικα τραγουδάκια ποὺ θέλουνε ψιλὴ φωνούλα κ' αἴσθημα ψιλό. Τὸν παρηγοροῦσε στὴ μοναξιά του. Ἴσια ἴσια ἕνα πρωΐ, δυὸ βδομάδες προτοῦ φύγουνε γιὰ τὸ ξοχικό τους, ἐνῶ δούλεβε ὁ κ. Ἀντρέας, κοντοστάθηκε μιὰ στιμούλα, καὶ μὲ τὸ πόδι του ἄρχισε νὰ ρυθμίζη τὸ τραγουδάκι ποὺ ἡ Κατινούλα κ' ἡ Μοιρίτα τραγουδοῦσανε ἀντάμα στὸν μπαξὲ, κοντὰ στὸ ἐργαστήρι, μαζώνοντας γιὰ τὸ τραπέζι φρεσκα λουλούδια.

Filles du hameau,
Laissez vous conduire,
Dedans mon bateau
Tout au fil de l' eau.
Gai, gai, faut passer l' eau,
Faut pas mourir le chagrin qui t'inquiéte.
Gai, gai faut passer l' eau
Chagrin d' amour n' entre pas au bateau.
Du fond du vallon
La jeune Suzon,
Qui rêve genlette.
Entend la chanson.
Gai, gai. faut passer l' eau,
Faut pas mourrir le chagrin qui t'inquiéte
Gai, gai, faut passer l' eau,
Chagrin d'amour n' entre pas au bateau.
De la pauvre enfant
La peine secréte
Venait' d' un amant
Qui fait inconstant.
Gai, gai, tout en voguant
Le batelier consola la pauvrette.
Gai. gai, tout en voguant,
Chagrin d' amour s'en fut au gri du vent.

(ἀκολουθεῖ)